

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

žalobce:

Michael Svatoš
bytem Brněnská 4, Plzeň
zastoupen advokátem JUDr. Norbertem Naxerou,
sídlem Bolzanova 1, Praha 1

proti
žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a skutkové okolnosti

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá určení, že zásah policie spočívající v tom, že mu neumožnila zúčastnit se demonstrace dne 6. 3. 2021 v Písku, byl nezákonný.
2. Žalobce v žalobě uvedl následující skutkové okolnosti, které doložil videozáznamem rozhovoru s policistou, který ho odmítá vpustit na demonstraci. Žalovaný tyto skutkové okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kateřina Reimitzová

nerozporoval. Soud následující okolnosti považuje za shodná tvrzení účastníků (§ 120 odst. 3 občanského soudního řádu).

3. Dne 6. 3. 2021 se v Písku na náměstí konala demonstrace proti vládním opatřením spojeným s pandemií koronaviru. Policie na náměstí vpouštěla pouze osoby s pobytem v okrese Písek.
4. Žalobce má pobyt v okrese Plzeň. Dne 6. 3. 2021 dojel osobním autem do Písku, kde mu však policií bylo znemožněno zúčastnit se demonstrace z důvodu, že nemá bydliště v okrese Písek.

II.

Argumentace účastníků

5. Žalobce v žalobě namítal, že zásah policie, kterým mu bylo znemožněno účastnit se demonstrace, byl nezákonný. Byť se opíral o krizové opatření vlády ze dne 26. února 2021 č. 216, vyhlášené pod č. 113/2021 Sb., tak toto krizové opatření bylo v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Měl za to, že k omezení shromažďovacího práva došlo v souladu se zákonem a ústavním pořádkem. Omezení bylo nezbytné z důvodu ochrany obyvatelstva před šířením nemoci COVID-19.
7. Žalobce v replice namítl, že nouzový stav v dané době byl protiústavní, a tak nemohl být podkladem omezení shromažďovacího práva. Ani pokud by byl krizový zákon aplikovatelný, tak Písek nebyl prostorem ohroženým krizovou situací. Žalobce také argumentoval, že na demonstracích ve venkovních prostorech je nebezpečí nákazy nemocí COVID-19 minimální. Nakonec žalobce uvedl, že krizové opatření nebylo odůvodněno.

III.

Jednání

8. Dne 25. 8. 2021 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání.
9. Soud provedl následující důkazy.
10. Z videozáznamu předloženého žalobcem, který zachycuje rozhovor s policistou, vyplývá, že policista jej odmítá vpustit na demonstraci, které se žalobce chce zúčastnit. Důvodem je, že žalobce nemá bydliště v okrese Písek. Žalobce se dovolává svého ústavního práva shromažďování. Policista však oponuje, že je platný nouzový stav.
11. V článku Bulfone, Tommaso Celeste et al. "Outdoor Transmission of SARS-CoV-2 and Other Respiratory Viruses: A Systematic Review." *The Journal of infectious diseases* vol. 223,4 (2021): 550-561 autoři z publikovaných vědeckých studií dovodili, že existují pouze omezená data ohledně šíření nákazy koronaviru SARS-CoV-2 ve venkovním prostředí. Nicméně dostupné studie se shodnou na tom, že riziko je obecně podstatně nižší oproti šíření ve vnitřních prostorech. Některé studie hovoří o tom, že 10 % nakažených se nakazilo ve venkovním prostředí. Na šíření koronaviru ve venkovních prostorech má vliv délka a frekvence kontaktu, hustota shromáždění a nošení roušek. Riziko přenosu venku zvyšuje zejména hustota shromáždění a absence roušek.
12. Z informace na webové stránce Mayo Clinic vyplývá, že venkovní aktivity jsou mnohem méně rizikové pro nákazu koronavirem SARS-CoV-2. Mezi rizikové venkovní aktivity však patří velká shromáždění, kde je těžké stále dodržovat rozestup dvou metrů.
13. Z článku publikovaného na odborném webu Medical Xpress vyplývá, že pravděpodobnost nákazy koronavirem venku je nízká, avšak nikoliv nemožná. Zvyšuje se však na místech s větším

davem nebo kde jsou osoby blízko sebe po delší dobu a mluví. Podle jedné studie 6 % nakažených se nakazilo ve venkovním prostředí.

14. Z článku publikovaného v Irish Times dne 5. 4. 2021 vyplývá, že podle irského Health Protection Surveillance Centre z 232,164 případů Covid-19 v Irsku došlo k nákaze venku ve 262 případech. V 20 % případů zdroj nákazy nebyl znám.
15. Studie autorů Martin Lange a Ole Monscheuer Spreading the Disease: Protest in Times of Pandemics mimo jiné zkoumala vliv velkých demonstrací v Berlíně (18. 11.2020) a Lipsku (7. 11. 2020) na šíření koronaviru v oblastech, ze kterých účastníci demonstrací pocházeli. Studie shledala, že počet nakažených se zvýšil v období týden až dvou po demonstracích. Korelace mezi těmito dvěma událostmi byla statisticky významná a robustní. Autoři dovozovali i kauzalitu mezi těmito jevy (demonstrace a zvýšený výskyt nákazy koronavirem).
16. Z dat dostupných na webu Ministerstva zdravotnictví vyplývá, že od konce února do začátku dubna probíhala tzv. třetí vlna nákazy koronavirem SARS-CoV-2. Denní počty nakažených byly od Vánoc stabilně vysoké a od února opět stoupaly. Dne 9. 2. 2021 opět denní počet nakažených překročil 10 000. Dne 2. 3. došlo, jak dnes víme, k vrcholu této třetí vlny a záhytu 16 801 nakažených. Počátkem března byly také nejvyšší počty aktuálně nakažených. Vrcholu bylo dosaženo 14. 3. 2021, kdy bylo dle platné metodiky v Česku evidováno 159 903 nakažených koronavirem SARS-CoV-2. Počet hospitalizovaných s nemocí COVID-19 od počátku roku 2021 neklesl pod 5 000. Dne 1. 3. činil 8276 a trend byl stoupající. Vrcholu bylo dosaženo dne 15. 3. 2021 s počtem 9 475 hospitalizovaných.

IV.

Posouzení žaloby soudem

17. Úvodem soud předesílá, že v žalobě žalobce namítá řadu jiných skutkových okolností týkajících se i jiných demonstrací (znemožnění dojet do Písku, rozpuštění demonstrací, řada okolností týkající se demonstrace v Praze dne 7. 3. 2021). Žalobce však sám uvádí, že z důvodu žalobní legitimace podává žalobu jen z důvodu, že mu bylo znemožněno účastnit se demonstrace v Písku dne 6. 3. 2021. Soud se tedy jinými okolnostmi, u kterých není dána aktivní legitimace žalobce, nezabývá.
18. Městský soud úvodem uvádí, že dle § 83 soudního řádu správního žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
19. Ze žalobních tvrzení žalobce je zřejmé, že jím namítaný nezákonný zásah provedla policie. Policie je veřejný ozbrojený sbor. Žalovaným je tedy ministerstvo vnitra, které Policii ČR řídí (viz § 83 soudního řádu správního část věty za středníkem). Městský soud tak jako se žalovaným nejednal s Policií ČR, kterou žalobce v žalobě označil také za žalovaného.
20. Podle § 82 soudního řádu správního se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásahem“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat u soudu žalobou ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
21. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017-34, a tam citovanou judikaturu) je namísto ochrany v procesním režimu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout tehdy, pokud jsou

kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

22. V nyní projednávaném případě je spornou otázkou mezi účastníky splnění 3. podmínky, tedy zda postup policie byl nezákonný. Podle soudu je zřejmé, že ostatní podmínky splněny jsou. Žalobce byl přímo omezen ve svém právu svobodně se shromažďovat, které je mu garantováno Listinou základních práv a svobod. Stalo se tak zásahem Policie ČR, a to úkonem, který byl namířen přímo proti němu. Byl mu policistou odepřen vstup na místo shromáždění. Soud se tedy omezí pouze na bližší zkoumání, zda tento zásah policie vůči žalobci byl zákonný, či nikoliv.
23. Soud na tomto místě poznamenává, že argumentace samotného žalobce se omezuje na porušení práva shromažďovacího. V žalobě opakovaně uvádí, že za zásah považuje to, že mu bylo znemožněno „zúčastnit se“ demonstrace. I petit návrhu je formulován tak, že žalobci bylo znemožněno „pokojně se shromažďovat“. Dle soudu je tedy zřejmé, že žalobce měl v úmyslu účastnit se shromáždění a vykonávat právo shromažďovací. Zmínka žalobce při jednání, že na místě vykonával činnost novináře, je v celkovém kontextu žaloby pouze okrajová. V každém případě však z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by se žalobce domáhal přístupu na místo shromáždění jako novinář. Z předloženého videozáznamu nic takového nevyplývá. Žalobce ani nenavrl žádné důkazy, které by to měly prokazovat. Soud se tedy touto námitkou, která by vznášela jiné otázky než porušení práva shromažďovacího, nezabýval. Zejména tedy z toho důvodu, že tato skutečnost nebyla v řízení prokázána. Soud se proto omezil na namítané porušení práva žalobce svobodně se shromažďovat, což nakonec představuje jádro žaloby.
24. Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod právo pokojně se shromažďovat je zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.
25. Čl. 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky stanoví:
 - (1) Nouzový stav se může vyhlásit jen s uvedením důvodů na určitou dobu a pro určité území. Současně s vyhlášením nouzového stavu musí vláda vymezit, která práva stanovená ve zvláštním zákoně a v jakém rozsahu se v souladu s Listinou základních práv a svobod omezují a které povinnosti a v jakém rozsahu se ukládají. Podrobnosti stanoví zákon.
 - (2) Nouzový stav se může vyhlásit nejdéle na dobu 30 dnů. Uvedená doba se může prodloužit jen po předchozím souhlasu Poslanecké sněmovny.
 - (3) Nouzový stav končí uplynutím doby, na kterou byl vyhlášen, pokud vláda nebo Poslanecká sněmovna nerozhodnou o jeho zrušení před uplynutím této doby.
26. Podle § 5 písm. d) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), za nouzového stavu lze na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit právo pokojně se shromažďovat ve vymezeném prostoru území ohroženého nebo postiženého krizovou situací.
27. Vláda České republiky usnesením č. 96/2021 Sb. vyhlásila nouzový stav pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2 na dobu 30 dnů od 00:00 hodin dne 27. února 2021.
28. Předchozí nouzový stav skončil dne 26. 2. 2021. Poslanecká sněmovna odmítla vyslovit souhlas s jeho prodloužením (14. hlasování, 26. února 2021). Zároveň podle usnesení Poslanecké sněmovny vyhlášenému pod č. 84/2021 Sb. Poslanecká sněmovna ruší nouzový stav k datu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kateřina Reimitzová

účinnosti zákona o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, nejpozději však k 27. únoru 2021. Zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, nabyl účinnosti 27. 2. 2021. Poslanecká sněmovna ovšem 26. února zároveň přijala usnesení, podle kterého je návaznosti na šíření nových mutací koronaviru a snižující se kapacitu zdravotního systému v kompetenci vlády vyhlásit nový nouzový stav (usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 26. února 2021 č. 1539).

29. Z právě uvedeného dle soudu za prvé vyplývá, že jde o jinou situaci než ke které se vyjadřoval Ústavní soud v bodě 22 usnesení sp. zn. Pl. ÚS 12/21 ze dne 16. 3. 2021. Zde Ústavní soud vyslovil názor, že „Jestliže pak ústavní zákon o bezpečnosti České republiky kogentně stanoví, že vláda může vyhlásit nouzový stav nejdéle na dobu 30 dnů a uvedená doba se může prodloužit jen po předchozím souhlasu Poslanecké sněmovny (čl. 5 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2), jiný postup při prodloužení nouzového stavu není možný. Nezmění-li se skutečnosti, na základě kterých byl vyhlášen nouzový stav, nelze "nově" vyhlásit nouzový stav vládou od okamžiku, kdy "povolený" nouzový stav skončil a Poslanecká sněmovna s jeho prodloužením nesouhlasila.“ Ústavní soud se vyjadřoval k vyhlášení nouzového stavu vládou dne 14. 2. 2021, který vláda vyhlásila přesto, že Poslanecká sněmovna odmítla prodloužit nouzový stav, který byl vyhlášen právě do 14. 2. 2021.
30. V nyní posuzované věci se však jedná o nouzový stav vyhlášený dne 26. 2. 2021. Ten byl vyhlášen nově z důvodu výskytu nových, agresivnějších mutací koronaviru. Zároveň se tak stalo s předchozím souhlasem Poslanecké sněmovny. Při novém vyhlášení nouzového stavu ústavní zákon o bezpečnosti České republiky souhlas Poslanecké sněmovny nevyžaduje. Nicméně nouzový stav musí být pod kontrolou Poslanecké sněmovny. Ta musí dát souhlas s jeho prodloužením na dobu nad 30 dnů. Zároveň může vždy rozhodnout o jeho zrušení. Právě ignorování vůle Poslanecké sněmovny učinilo nouzový stav vyhlášený dne 14. 2. 2021 protiústavním. V tomto případě je však situace odlišná. Z usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 26. února 2021 č. 1539 naopak vyplývá, že Poslanecká sněmovna s novým nouzovým stavem předběžně souhlasí. Nelze tedy říci, že by jeho následným vyhlášením vláda obcházela Poslaneckou sněmovnu.
31. Na základě právě uvedeného tedy městský soud dospěl k závěru, že nouzový stav vyhlášený vládou dne 26. 2. 2021 byl vyhlášen v souladu s ústavním pořádkem. V den zásahu, 6. 3. 2021, byl v České republice platně vyhlášený nouzový stav. Vláda tedy mohla využít oprávnění, které jí dává krizový zákon.
32. Zásah do práv žalobce spočíval v tom, že žalobci nebylo umožněno zúčastnit se demonstrace v Písku, neboť měl místo bydliště v Plzni, tedy mimo okres Písek. Došlo tedy k omezení jeho práva shromažďovacího. Právo shromažďovací je chráněno čl. 19 Listiny základních práv a svobod. Za nouzového stavu nepřestávají platit základní práva. To nakonec výslovně stanoví čl. 6 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti. Podle něj vláda může omezit v nouzovém stavu základní práva *v souladu s Listinou základních práv a svobod*. Městský soud tedy musí především rozhodnout, zda k omezení žalobcova základního práva nedošlo v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
33. Městský soud nemá pochyb o tom, že policisté na místě jednali v souladu s krizovým opatřením vlády. Nelze nicméně souhlasit s tím, že krizové opatření vydané v nouzovém stavu je nadřazeno ústavním právům. Krizovým opatřením, jak bylo právě řečeno, lze základní práva omezit, avšak toto omezení musí splňovat podmínky stanovené Listinou základních práv a svobod. Městský soud tedy musí v nyní posuzovaném případě přezkoumat, zda krizové opatření č. 216, v té části, která byla podkladem pro zásah do práv žalobce, bylo v souladu se svobodou shromažďování garantovanou žalobci ústavním pořádkem. Pokud by nebylo, je namístě konstatovat porušení práv žalobce a žalobě vyhovět. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy je totiž soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad

jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Městský soud má tedy pravomoc posoudit soulad krizového opatření jako jiného právního předpisu se zákonem a mezinárodní smlouvou a (argument *a minori ad maius*) také předpisem ústavního pořádku, tedy v tomto případě Listinou základních práv a svobod.

34. Svoboda shromažďování je stěžejním právem nezbytným pro fungování demokratické společnosti. Obyvatelé musí mít možnost veřejně sdělovat své názory. Masová shromáždění jsou efektivním způsobem ke sdělení konkrétního názoru. Velkým shromážděním je věnována velká mediální pozornost. Tam sdělené názory jsou tak schopny se dostat k velké části veřejnosti a účinněji působit na společnost než vyjádření názoru individuální osobou.
35. Podle Ústavního soudu svoboda shromažďování patří k základním pilířům demokratického státu. Jeho uplatňování představuje jednu z hlavních forem aktivní účasti na veřejném životě a poskytuje lidem účinný prostředek k vyjadřování názorů na politické i jiné společenské otázky, pročež jej lze chápat i jako kolektivní výkon svobody projevu (náleznost Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 21/16, bod 56).
36. Svoboda shromažďování však není absolutním právem. V souladu s čl. 19 odst. 2 Listiny lze tuto svobodu omezit zákonem, jestliže je to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Aby zásah do svobody shromažďování podle čl. 19 Listiny byl ústavně souladný musí ctít základní parametry omezení základních práv a svobod. Zásahy tak obecně musí splňovat podmínku legality, legitimacy a proporcionality, jak nakonec v daném případě stanoví čl. 19 odst. 2 Listiny.

IV. 1 Posouzení legality

37. Omezení shromažďovacího práva se zakládalo na krizovém opatření vlády vyhlášeném pod č. 113/2021 Sb., které platilo od 1. 3. 2021 do 21. 3. 2021. Toto opatření bylo s účinností od 4. 3. 2021 změněno usnesením vlády České republiky č. 244, které bylo vyhlášeno pod č. 119/2021 Sb. V době zásahu tedy platilo krizové opatření č. 113/2021 Sb., ve znění opatření č. 119/2021 Sb. (dále jen „krizové opatření“).
38. Podle bodu I. krizového opatření se zakazovalo
 1. všem osobám opustit území okresu nebo hlavního města Prahy, na jehož území mají trvalý pobyt nebo bydliště; za bydliště se pro účely tohoto opatření považuje též vlastní rekreační objekt, pokud zde osoba pobývá ke dni nabytí účinnosti tohoto opatření a nepřetržitě poté, za podmínky současného pobytu pouze členů jedné domácnosti v takovém rekreačním objektu,
 2. vstup, pohyb a pobyt na území okresu nebo hlavního města Prahy všem osobám, které nemají na území tohoto okresu nebo hlavního města Prahy místo svého trvalého pobytu nebo bydliště.

Bod II.2 poté stanovil povinnost pobývat v době od 05:00 hod. do 20:59 hod. v místě svého trvalého pobytu nebo bydliště s výjimkami. Podle písm. f) výjimkou byla účast na shromáždění podle bodu VI. tohoto krizového opatření.

Podle bodu VI. krizového opatření vláda omezila právo pokojně se shromažďovat, tak, že každý účastník je povinen používat ochranný prostředek dýchacích cest a shromáždění, nejde-li o shromáždění pořádané církví nebo náboženskou společností, se může konat pouze mimo vnitřní prostory staveb a může se jej účastnit celkem nejvýše 100 účastníků, a to ve skupinách po nejvýše 20 účastnících a při zachování rozestupů mezi skupinami účastníků alespoň 2 metry.
39. První otázkou je, zda toto krizové opatření bylo vydáno v souladu s ústavním pořádkem.
40. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, krizová usnesení vlády omezující pohyb jsou krizovými opatřeními, k jejichž vydání je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu jako orgán krizového řízení podle § 5 a 6 krizového zákona. Ustanovení § 8 krizového zákona stanoví, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kateřina Reimitzová

vláda vydává krizová opatření rozhodnutím. Touto formou realizuje svá oprávnění podle čl. 6 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky, který předpokládá, že vláda současně s vyhlášením nouzového stavu vymezí, která práva stanovená ve zvláštním zákoně a v jakém rozsahu se v souladu s Listinou omezují a které povinnosti a v jakém rozsahu se ukládají (Pl. ÚS 10/20, bod 15).

41. Oprávnění stanovit povinnosti a omezení základních práv a svobod rozhodnutím vlády podle čl. 6 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky je zvláštní úpravou vůči čl. 4 odst. 1 a 2 Listiny (Pl. ÚS 10/20, bod 16). Pokud je tedy základní právo omezeno krizovým opatřením, splňuje to obecně podmínku, že základní právo lze omezit pouze zákonem.
42. Podle § 5 písm. d) krizového zákona za nouzového stavu lze na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit právo pokojně se shromažďovat ve vymezeném prostoru území ohroženého nebo postiženého krizovou situací.
43. V daném případě byl nouzový stav vyhlášen pro celé území České republiky. Nákazou koronaviru bylo ohroženo obyvatelstvo na celém území České republiky. Koronavirus je schopen se šířit v populaci jako celku. V takové situaci mohlo být vymezeným prostorem ve smyslu § 5 písm. d) krizového zákona celé území Česka, neboť celé území bylo ohroženo krizovou situací.
44. Městský soud tedy dospěl k závěru, že zásah do práv žalobce měl zákonný podklad. Konkrétně jde o krizové opatření č. 113/2021 Sb., ve znění opatření č. 119/2021 Sb., které bylo vydáno v souladu s pravomocí vlády České republiky. Působnost vlády je založena v době trvání nouzového stavu § 5 písm. d) krizového zákona.
45. Lze také doplnit, že možnost zvláštního omezení svobody shromažďovací v nouzovém stavu předvídá i zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů. Podle jeho § 19 ustanovení zákonů o mimořádných opatřeních v době vyhlášení stavu nebezpečí, nouzového stavu, stavu ohrožení státu nebo válečného stavu a o opatřeních proti šíření infekčních onemocnění nejsou tímto zákonem dotčena.
46. Po úplnost soud k argumentaci žalobce podotýká, že krizové opatření je jiný právní předpis. Vadou právního předpisu není absence odůvodnění. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Ao 1/2021-133, není případný, neboť v něm se jednalo o přezkum mimořádného opatření ministerstva zdravotnictví, tedy opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy, na rozdíl od právních předpisů, odůvodnění obsahovat musí. Z důvodu absence odůvodnění tedy nelze krizové opatření shledat nezákonným. Navíc je nutno podotknout, že vláda ke krizovému opatření č. 216 odůvodnění zveřejnila. Vzhledem k tomu, že tak však činit nemusela, nebude soud zkoumat, zda jde o odůvodnění dostatečné.
47. Z citovaných ustanovení krizového opatření dle soudu vyplývá, že byl v dané době radikálně omezen volný pohyb obyvatel. Obyvatelé měli povinnost zůstat v místě svého bydliště nejen v době noční, ale i přes den s výjimkami stanovenými v bodě III.2 krizového opatření. Ten obsahoval i výjimku pro výkon shromažďovacího práva (písm. f). Jednalo se však o výjimku ze zákazu vycházení z bydliště. Krizové opatření neobsahuje žádnou podobnou výjimku pro zákaz opuštění okresu stanoveného v bodě I. Dle městského soudu tak fakticky byl výkon shromažďovacího práva omezen tak, že výjimku pro výkon shromažďovacího práva podle bodu VI. krizového opatření bylo možno využít pouze v rámci okresu, kde měla osoba bydliště. Účastnit se shromáždění v jiném okrese nebylo dle krizového opatření možné.
48. Žalobce v danou dobu měl bydliště v Plzni. Namítaný zásah spočíval v tom, že mu nebylo umožněno účastnit se shromáždění v Písku, tedy jiném okrese. Zásah do práva tak splňuje podmínku zákonnosti. Zákaz vyplýval z krizového opatření, které bylo vydáno v mezích pravomoci vlády v rámci nouzového stavu.

IV. 2 Posouzení legitimacy

49. Při přijetí krizového opatření vláda zveřejnila také důvody, které ji k přijetí opatření vedly (viz Odůvodnění usnesení vlády ze dne 26. února 2021 č. 216). Uvedla, že krizová opatření jsou vydána v souvislosti s nepříznivým vývojem epidemiologické situace ve výskytu onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem SARS-CoV-2. Účelem krizových opatření je zajistit nezbytné podmínky pro zamezení dalšího šíření dané nákazy v České republice a tím zásadně snížit současnou extrémní zátěž zařízení poskytovatelů zdravotních služeb podmíněnou vysokým podílem pacientů hospitalizovaných s nemocí COVID-19, vysokým počtem pacientů vyžadujících intenzivní péči a nepříznivým trendem úmrtnosti na COVID-19. Omezení mobility obyvatel snižuje pravděpodobnost přenosu nákazy.
50. S ohledem na právě uvedené je dle městského soudu zřejmé, že omezení žalobcova práva se shromažďovat a to skrze omezení volného pohybu a setkávání osob sledovalo cíl ochrany veřejného zdraví. Tedy omezit další šíření koronaviru SARS-CoV-2. Ochrana veřejného zdraví je legitimním cílem omezení shromažďovacího práva předvídaná čl. 19 odst. 2 Listiny. Zásah tak splňuje i podmínku legitimacy.

IV. 3 Posouzení proporcionality

51. V posledním kroku zásah do svobody shromažďování musí splňovat podmínku proporcionality. Posouzení proporcionality sestává podle ustálené judikatury Ústavního soudu ze tří kroků. V prvním kroku je posuzována způsobilost konkrétního opatření k naplnění svého účelu (neboli jeho vhodnost), čímž se rozumí, zda je vůbec schopno dosáhnout sledovaného legitimního cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Ve druhém kroku je zkoumána nezbytnost opatření z toho hlediska, zda byl při výběru prostředků použit ten z nich, který je k základnímu právu nejšetrnější. Tedy, že sledovaného cíle není možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva. Konečně ve třetím a zároveň posledním kroku je předmětem posouzení jeho proporcionalita v užším smyslu, tedy zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl. To znamená, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva nebo svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky převyšovat pozitiva, která tato opatření přináší pro veřejný zájem (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11, bod 19; nálezy I.ÚS 1587/15, bod 27; či Pl. ÚS 2/17, bod 40).
52. Obecně je úkolem původce zásahu do základních práv, tedy veřejné moci, prokázat nezbytnost a přiměřenost zásahu do základních práv (viz např. Pl. ÚS 106/20). Důkazní břemeno prokázat, že zásah do základních práv ze strany orgánu veřejné moci nebyl v rozporu se základním právem leží na orgánu veřejné moci. Městský soud tedy omezení žalobcova práva přezkoumá za aplikace proporcionality.
53. K aplikaci testu proporcionality soud ještě úvodem poznamenává, že ve standardním testu proporcionality je intenzita přezkumu velmi přísná. Proto se mu také někdy přezdívá příkaz k optimalizaci (viz např. Pl.ÚS 8/07, bod 84). Soud v takovém případě posuzuje, zda bylo zvoleno v dané situaci pro základní právo to nejlepší (optimální) řešení. S ohledem na specifika nouzové situace způsobené šířením koronaviru soudy dosud přijaly při přezkumu krizových a dalších mimořádných opatření zdrženlivější postoj (viz i rozsudek tohoto senátu Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2020, č. j. 14 A 45/2020-141). Důvodem byla nenadállost a vážnost situace spojená s šířením nového typu koronaviru. V počátcích pandemie se vláda musela rozhodovat velmi rychle na základě velmi kusých informací. To však platilo pro počátky pandemie.
54. Předmětné krizové opatření bylo přijato na konci února 2021, tedy již zhruba rok od vypuknutí pandemie. V takovém případě již nelze mluvit o počátcích pandemie a z tohoto důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kateřina Reimitzová

projevovat zvýšenou deferencí. Pokud vláda měla za to, že i v tomto období je nutno přijmout závažná omezení základních práv, lze již očekávat, že nezbytnost takových omezení bude mít řádně odůvodněnou a podloženou. Ostatně krizový zákon vládě dává oprávnění omezit v době nouzové stavu některá základní práva „na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu“ (§ 6 odst. 1; viz Pl. ÚS 106/20, bod 66). Ústavní soud při přezkumu krizového opatření z ledna 2021 byl názoru, že „v současné době již měla vláda dostatek času, aby přijatá opatření mnohem lépe promyslela a odůvodnila, než tomu bylo v době nastavení omezujících opatření v březnu roku 2020. I pro tuto oblast výkonu veřejné moci totiž platí, že z pohledu plynutí doby je třeba klást na odůvodnění zásahů do základních práv vyšší nároky než na okamžitou reakci v počátku pandemie, a s určitou mírou nadsázky lze dokonce hovořit o jistém vztahu úměry mezi intenzitou a odůvodněností zákazů a během času. Důvodem tohoto zpřísnujícího požadavku je tedy jak skutečnost, že měla vláda mnohem více informací, praktických zkušeností a také času napadenou regulaci promyslet a systematicky odůvodnit“ (nálezn sp. zn. Pl. ÚS 106/20 ze dne 9. 2. 2021, bod 79).

55. Byť tedy není již na místě být při přezkumu zdrženlivý z důvodu nenadálosti krizové situace, soud musí mít také na paměti, že jeho úkolem není krizové opatření dotvářet či hledat optimální řešení (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Ao 15/2021 – 65, bod 61). Obdobně Ústavní soud poznamenal, že „konkrétní nároky na racionalitu řešení či požadavky na úplnost a spolehlivost podkladů odůvodňujících přijetí určité právní regulace se ovšem mohou – ba musejí – odvíjet od konkrétní faktické situace, a odrážet tak realitu. Ústavní soud tak musí při přezkumu právního předpisu regulujícího práva a povinnosti osob reflektovat i to, jaké informace mohl a měl dotčený orgán veřejné moci mít k dispozici a v jaké faktické situaci se při formulaci konkrétního napadeného opatření nacházel“ (nálezn sp. zn. Pl. ÚS 106/20 ze dne 9. 2. 2021, bod 75).
56. Je nutno také reflektovat, že byť podstatně menší než v úvodních fázích pandemie, tak určitý informační deficit existoval i v únoru 2021. Jak podotkl článek publikovaný v renomovaném časopise (viz bod 11 výše), existují pouze omezená data ohledně šíření nákazy koronaviru SARS-CoV-2 ve venkovním prostředí. Nejistota v základních poznatcích o jevu je podstatným faktorem, který je třeba vzít v potaz při přezkumu daných opatření a může činit přezkum zdrženlivější.
57. Co se týče podmínky vhodnosti, tak omezení pohybu a shromažďování je obecně schopno dosáhnout legitimního cíle ochrany veřejného zdraví. Koronavirus se nešíří sám o sobě, ale pouze skrze kontakt mezi lidmi. Je-li tedy omezen pohyb a shromažďování lidí, tak v důsledku je bráněno šíření koronaviru. Obdobně Nejvyšší správní soud podotkl, že „snížení přímých kontaktů mezi lidmi s ohledem na způsob šíření viru SARS-CoV-2 nepochybně povede k přerušení komunitního přenosu tohoto viru“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 8 Ao 14/2021-45, bod 49)
58. Soud vnímá, že v případě žalobce šlo o čistě venkovní aktivitu, u které je přenos nákazy podle dostupných poznatků omezenější. Není však zcela vyloučen. I při pohybu venku může docházet k přenosu viru, který se šíří vzduchem. Toto riziko existuje právě na demonstraci, kde se osoby po delší dobu nacházejí na jednom místě. Omezení shromažďovacího práva tedy je schopno snížit riziko šíření viru a jedná se tak o nástroj, který může přispět k ochraně veřejného zdraví v době probíhající pandemie. Krok vhodnosti je splněn.
59. Aby bylo omezení základního práva ústavně souladné, musí také splňovat podmínku potřebnosti. Pokud je více možností, jak dosáhnout sledovaného cíle v požadované míře, musí být zvolena ta k základnímu právu nejšetrnější.
60. V daném případě jde o jedno opatření ze škály opatření, jejichž cílem bylo snížit riziko přenosu koronaviru mezi obyvatelstvem. V takto komplexní situaci nelze jednoduše posuzovat různé varianty omezení práv a vybírat tu nejvhodnější. Zde je podstatné, že omezení shromažďovacího

práva je obecně schopné přispět k ochraně veřejného zdraví. Soudu nepřísluší posuzovat, zda by nebylo vhodnější přijmout jiná opatření namísto omezení shromažďovacího práva, které by ve svém souhrnu stejným způsobem přispěly k ochraně veřejného zdraví. Nakonec i jiná opatření jako například ještě větší omezení služeb nebo i omezení jiné hospodářské aktivity by byla spojena s jiným zásahy do základních práv. Je do značné míry na úvaze vlády, jaká základní práva se rozhodne omezit, aby dosáhla potřebné ochrany veřejného zdraví v krizové situaci. Zde je vláda omezena pouze svými zákonnými pravomocemi stanovenými krizovým zákonem případně dalšími omezeními vyplývající z ústavního pořádku, jako je například zákaz omezení absolutních práv.

61. Úkolem soudu je nicméně posoudit, zda intenzita omezení daného základního práva byla nezbytná. Tedy, zda by méně závažné omezení daného základního práva nebylo schopno sledovaného cíle dosáhnout ve stejné míře. Pokud ano, tak nelze říci, že takto intenzivní omezení bylo potřebné.
62. V případě nyní posuzovaného zásahu jde o omezení shromažďovacího práva na hranice okresu, kde žalobce má bydliště. Deklarovaným účelem je omezení pohybu obyvatel mezi okresy. To již soud výše uznal jako schopné přispět ke snížení nákazy. Soud nevidí žádnou jinou možnost, jak tohoto cíle ve shodné či obdobné míře dosáhnout méně intenzivním zásahem do shromažďovacího práva. Je-li smyslem opatření omezit mobilitu osob a virus se šíří výlučně skrze pohyb osob a jejich setkávání, tak nelze cíle dosáhnout jinak než snížením mobility osob a omezením jejich shromažďování.
63. Soud se nedomnívá, že by bylo možno riziko přenosu nákazy při účasti na shromáždění nějakými opatřeními zcela vyloučit. Dostupné informace se shodují na tom, že riziko nákazy při venkovních shromážděních je malé, ale není nulové. Je také třeba zohlednit, že omezení cestování za účelem výkonu shromažďovacího práva nelze vnímat úzce prizmatem samotné účasti na demonstraci. Toto opatření zabraňuje samotnému cestování a s ním spojeným aktivitám. Bez ohledu na rizika spojená s hromadnou dopravou (v daném případě žalobce cestoval vlastním autem), tak v případě umožnění i individuálního cestování za účelem výkonu shromažďovacího práva by již například šlo těžko zabránit, aby si člověk v jiném okrese zašel do obchodu nakoupit, či se při cestě zastavil na benzinové pumpě. To vše již jsou více rizikové aktivity spojené s pobytem ve vnitřních prostorech.
64. Soud tedy nedospěl k závěru, že bylo možno přijmout nějaké jiné omezení shromažďovacího práva, které by méně intenzivně omezovalo shromažďovací právo, a přesto bylo schopno dosáhnout stejné úrovně ochrany veřejného zdraví, jako omezení výkonu shromažďovacího práva pouze na okres pobytu. Omezení tedy splnilo krok potřebnosti.
65. V posledním kroku testu proporcionality je na soudu, aby posoudil, zda omezení základního práva není nepřiměřené ve vztahu k pozitivům, která toto omezení přináší pro veřejný zájem.
66. Úvodem městský soud uvádí, že počátkem března 2021 byla situace ohledně koronaviru v Česku kritická. Denní počty nakažených byly od Vánoc stabilně vysoké a od února opět stoupaly. Dne 9. 2. 2021 opět denní počet nakažených překročil 10 000. Dne 2. 3. došlo, jak dnes víme, k vrcholu této třetí vlny a záchytu 16 801 nakažených. Počátkem března byly také nejvyšší počty celkově nakažených. Vrcholu bylo dosaženo 14. 3. 2021, kdy bylo dle platné metodiky v Česku evidováno 159 903 nakažených koronavirem SARS-CoV-2. Jak se uvádí v odůvodnění krizového opatření, tak cílem tohoto opatření bylo zásadně snížit extrémní zátěž zařízení poskytovatelů zdravotních služeb. Z důvodu vysokého počtu hospitalizovaných docházelo v některých oblastech i k nutnosti převozu pacientů mezi nemocnicemi. Počet hospitalizovaných s nemocí COVID-19 od počátku roku 2021 neklesl pod 5 000. Dne 1. 3. činil 8276 a trend byl strmě stoupající.

67. Vzhledem k těmto okolnostem existoval silný veřejný zájem na snížení šíření nákazy koronaviru SARS-CoV-2. Při poměrování v testu proporcionality však není podstatná síla veřejného zájmu sama o sobě. Podstatné je, jak významně dané opatření k dosažení veřejného zájmu napomáhá. Samotný význam veřejného zájmu na abstraktní úrovni nemůže ospravedlňovat jakékoliv omezení základních práv. Podstatné je posoudit přiměřenost konkrétního omezení. Přínosy daného omezení musí převažovat nad negativy tohoto omezení pro základní právo.
68. V tomto ohledu soud podotýká, že se jednalo o omezení účasti na venkovní demonstraci. Podle dostupných informací je nebezpečí přenosu koronaviru venku poměrně nízké, není však vyloučené. Větší riziko šíření je na místech s větší hustotou shromáždění, kde lidé jsou delší dobu. Dle soudu tedy účast na demonstraci nelze prohlásit za nízkorizikovou aktivitu. Na demonstracích jsou lidé delší dobu na jednom místě, nelze dodržovat velké rozestupy, často se projevují slovně (skandováním, výkřiky, zpěvem). To vše jsou faktory, které dle dostupných zdrojů předložených i žalobcem, které soud provedl jako důkazy při jednání, zvyšují přenos koronaviru. Tento poznatek je v souladu i se studií předloženou žalovaným, která prokazuje souvislost mezi účastí na velké demonstraci a zvýšeným výskytem koronaviru.
69. K datům z Irska předložených žalobcem soud podotýká, že z nich nevyplývá, že pouze 0.1 % případů nákazy lze spojit s nákazou venku. Zmíněná čísla se týkají pouze prokázaných nálezů venku. Článek sám uvádí, že 20 % nakažených se nakazilo neznámo kde. Tato část tedy může zahrnovat i nakažené venku. Navíc tato informace nevyovídá nic o riziku nákazy na velkých shromážděních. Soud tedy z ní k posuzovanému případu nemohl dovodit nic zásadního a pro žalobce příznivého.
70. Dle soudu je tedy prokázáno, že na velkých shromážděních existuje zvýšené riziko nákazy koronavirem. K šíření koronaviru dochází výlučně stýkáním osob. Omezení styku osob v rámci velkých shromáždění tedy přispívává nikoliv nezanedbatelným způsobem k omezení šíření koronaviru. Zároveň byl silný veřejný zájem na snížení šíření koronaviru z důvodu, jak vyplývá z odůvodnění krizového opatření, „extrémní zátěže zařízení poskytovatelů zdravotních služeb“.
71. Na druhé misce vah je třeba posoudit intenzitu zásahu. Zde je třeba vzít v potaz, že výkon shromažďovacího práva nebyl krizovým opatřením zcela popřen. Výkon shromažďovacího práva představoval výjimku z jinak platného zákazu opustit katastr obce pobytu. Shromažďování bylo však omezeno na okres pobytu a počtem osob.
72. Podstatou práva pokojně se shromažďovat je kolektivní vyjádření názoru větší skupiny osob. Čím větší demonstrace, tím větší se společnému sdělení dostane publicity a bude více slyšet. Největší váhu tedy mají velké demonstrace. Možnost takové demonstrace uskutečnit je spojena se svobodou pohybu, neboť je nezbytné, aby se na ni mohli dopravit osoby z více míst. Je-li cestování za účelem výkonu shromažďovacího práva omezeno, jde o citelný zásah do svobody shromažďovací. Jinak řečeno soud považuje za podstatný rozdíl, pokud je jedna velká demonstrace v Praze, v Písku či jinde, na kterou se mohou sjít lidé z celé republiky, než když je umožněno pouze demonstrovat v okresním městě.
73. Na druhou stranu dle soudu by nemalou váhu mohl mít i názor vyjádřený společně na 77 místech v zemi (76 okresů a Praha). V takovém případě však nelze podceňovat administrativní a propagační těžkosti s organizací tolika demonstrací oproti jedné velké. Soud však v každém případě pozitivně kvituje, že výkon shromažďovacího práva nebyl zcela znemožněn a krizové opatření pamatovalo na toto právo jako výjimku z jinak ještě více omezené svobody pohybu.
74. Podle soudu výraznější omezení, než nemožnost cestovat mezi okresy, pro výkon práva shromažďovacího mohlo představovat omezení na 100 účastníků podle bodu VI.1 krizového opatření. Zde však je třeba zmínit, že toto omezení nebylo podkladem pro zásah vůči žalobci. Jemu bylo znemožněno účastnit se demonstrace nikoliv kvůli omezení počtu účastníků, ale kvůli

tomu, že se nacházel v jiném okrese, než bylo jeho místo bydliště. Soud tedy toto omezení počtu účastníků nemůže brát v potaz při posuzování přiměřenosti zásahu do základních práv žalobce.

75. V každém případě však soud i tak omezení výkonu práva shromažďovacího pouze na svůj okres považuje za významný zásah do shromažďovacího práva. Bylo tak znemožněno pořádání velkých demonstrací. Je tedy třeba, aby takové omezení bylo skutečně nezbytné vzhledem k danému veřejnému zájmu. Nouzový stav sám o sobě neumožňuje jakýkoliv zásah do základních práv. I za trvání nouzového stavu lze základní práva omezit pouze v nezbytně nutné míře. Tak nakonec sám stanoví § 5 krizového zákona. Podle něj za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu lze vyjmenovaná základní práva, včetně práva shromažďovacího, omezit na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu.
76. V daném případě oproti významnému zásahu do základního práva žalobce stál také významný veřejný zájem na zabránění šíření koronaviru SARS-CoV-2. Při poměrování těchto dvou zájmů soud považuje za stěžejní, že Česká republika se v daný moment nacházela na vrcholu třetí vlny pandemie. Zdravotní systém byl na samé hranici svých kapacit. Akutně hrozilo, že nebude možno poskytnout potřebnou péči všem pacientům. Za této kritické situace lze tedy ospravedlnit i citelné zásahy do shromažďovacího práva. Přitom je dle soudu stále podstatné, že byť bylo shromažďovací právo omezeno citelně, nebylo zcela vyloučeno. I za této krizové situace žalobce mohl své shromažďovací právo vykonat v okrese svého pobytu.
77. Soud vzal také v potaz, že i v tomto období stále panovala určitá nejistota ohledně mechanismu šíření koronaviru ve venkovních prostorech. Jak podotkl článek publikovaný v renomovaném časopise (viz bod 11 výše), existují pouze omezená data ohledně šíření nákazy koronaviru SARS-CoV-2 ve venkovním prostředí. V takovém informačním deficitu mohla vláda omezit práva poněkud více a učinit tak chybu spíše na straně opatrnosti. V situaci, kdy nejsou přesné a ověřené informace zcela dostupné, je na místě vládě ponechat mírně širší prostor pro uvážení při omezování práv za účelem ochrany legitimního cíle.
78. Vzhledem k výše uvedené kritické situaci v českém zdravotnictví na počátku března 2021 a rozšířenosti nákazy v tomto období soud po bedlivém zvážení těchto dvou zájmů dospěl k závěru, že v daný moment, tedy dne 6. 3. 2021, nebylo omezení cestování za účelem výkonu shromažďovacího práva mimo svůj okres nepřiměřené. Soud tedy zásah do práva žalobce neshledal v rozporu s jeho ústavním právem na svobodu shromažďování. Zásah tedy nebyl nezákonný.
79. Závěrem ještě soud uvádí, že nepominul okrajový argument žalobce, že za nezákonné považoval také legitimování osob, kteří chtěli jít na demonstraci, včetně legitimace žalobce. Dle soudu toto jednání policie nebylo nezákonné. Jak bylo řečeno výše, v dané době bylo krizovým opatřením omezeno právo pokojně se shromažďovat na osoby mající bydliště v okrese místa shromáždění. Za účelem zajištění dodržování tohoto omezení policie musela být schopna ztotožnit osoby, které se chtějí demonstrace zúčastnit. Oprávnění policie vyzvat osoby k prokázání totožnosti je zakotveno v § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Podle písm. l) je policista oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu při plnění jiného úkolu, je-li to nezbytné k ochraně bezpečnosti osob a majetku, veřejného pořádku nebo pro předcházení trestné činnosti. V dané situaci bylo úkolem policie zajistit dodržování omezení shromažďovacího práva daného krizovým opatřením.
80. Navíc k prokázání totožnosti byl policista oprávněn i podle § 63 odst. 2 písm. f) zákona o Policii České republiky. Podle tohoto ustanovení je policista oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu vstupující do policí chráněného objektu nebo prostoru anebo do místa, kam je policistou zakázán vstup. Toto oprávnění lze aplikovat i na prostory, do kterých policista omezí vstup na základě oprávnění § 43 zákona o policii. Podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona o policii vyžaduje-li to splnění konkrétního úkolu policie, je policista oprávněn přikázat každému, aby po nezbytnou dobu nevstupoval na policistou určené místo. Konala-li se na daném místě demonstrace, bylo

úkolem policie zajistit, aby se demonstrace zúčastnily pouze osoby, kterým to není zakázáno krizovým opatřením. Ostatním osobám mohla policie zakázat vstup na místo demonstrace a za tím účelem mohla také tyto osoby vyzvat k prokázání totožnosti. To mimo jiné opět z důvodu, aby zjistila, zda mohou v daném místě vykonat své shromažďovací právo v souladu s krizovým opatřením.

81. Nakonec soud neopomenul ani zmínku žalobce o údajném nezákonném evidování účastníků demonstrace Policií ČR. Vytváření žádné takové evidence však v průběhu řízení nebylo zjištěno. Žádné důkazní prostředky nic takové nenaznačily a žalobce ani žádné důkazní prostředky k prokázání této okolnosti nenavrhoval.

IV. Závěr

82. Z výše uvedených důvodů tedy městský soud žalobu žalobce zamítl podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního, neboť dospěl k závěru, že zásah do práv žalobce nebyl nezákonný.
83. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. srpna 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kateřina Reimitzová